

عنوان مقاله:

بررسی روند تحولات نظریه نوشهرگرایی و کاربرد آن در ایران

محل انتشار:

سیزدهمین کنفرانس ملی شهرسازی، معماری، عمران و محیط زیست (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

بهاره سادات نمازی - دانشجوی کارشناسی ارشد طراحی شهری، واحد رودهن، دانشگاه آزاد اسلامی، رودهن، ایران

مینا خندان - استادیار گروه شهرسازی، واحد رودهن، دانشگاه آزاد اسلامی، رودهن، ایران

خلاصه مقاله:

نوشهرگرایی به عنوان یک رویکرد جدید طراحی و برنامه ریزی شهری در انتقاد به شهرسازی دوران معاصر که دارای الگوی پراکنده، غیر انسانی و ماشینی است شکل گرفته است. این رهیافت آموزه ای از سبک های معماری، رشد هوشمند، مخالفت با توسعه پراکنده و شهرسازی پایدار مبتنی بر حمل و نقل عمومی است. این رویکرد امروزه هدایت و رهبری نسل پست مدرن طراحان و برنامه ریزان را به عهده دارد و یکی از مهمترین رویکردهای برنامه ریزی شهری در این قرن محسوب می شود. هدف از این تحقیق معرفی رویکرد نوشهرگرایی و نحوه بکارگیری آن در کشورهای توسعه یافته، می باشد. همچنین در این پژوهش به بررسی اصول نوشهرگرایی در ایران و انطباق آن با چهار دوره تاریخی پیش از انقلاب و پس از انقلاب و اصول تفکیک این اصول با توجه به مولفه های شاخص در هر دوره تاریخی می پردازیم. روش تحقیق پژوهش حاضر به صورت توصیفی-تحلیلی می باشد و گردآوری اطلاعات از طریق مطالعات اسنادی-کتابخانه ای با روش تحلیل محتوا با بررسی دیدگاه ها و ایده های مختلف در زمینه نوشهرگرایی و کاربست آن در دوران مختلف تاریخی و شکل گیری آن صورت پذیرفته است. نتایج این پژوهش از سویی همسو و قرین بودن مولفه های شهرسازی در ایران در دوره های تاریخی را نشان داد و از سوی دیگر میتوان اذعان نمود که ماهیت و شکل گیری نهضت نوشهرگرایی، به منظور بکارگیری در فرایند برنامه ریزی و طراحی شهری در راستای دست یابی به اهداف شهرسازی پایدار بسیار حرکت جدیدی بوده و می تواند منجر به پیدایش فضاهای پایدار در سطح شهرها و محلات گردد.

کلمات کلیدی:

نوشهرگرایی، محلات شهری، شهرسازی ایران، فضاهای پایدار، طراحی شهری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1288013>

